

enkelte Distrikter. I Betænkningen anføres for Middelhavskystens Vedkommende, at Fiske-mængdens Aftagende er en Kjendsgjerning, og at man nu, for at faa Udbytte af Fiskeriet, maa gaa meget længere tilhøs end forhen. Årsagen hertil maa først og fremmest søges i Anvendelse af bundsløbende Redstaber, som gjenemrode Havbunden og ødelægge Yngelen. Et Bevis herfor er, at paa Steder, hvor disse Redstaber ikke ere benyttede, ere Rysfarvandene meget fiskerige og Fiskerne i gode Raar. Af andre Årsager fremhæves den skadelige Indflydelse, som Anvendelsen af exploderende Stoffer til Fiskefangst har havt, den store Mængde Marsvin, som findes og som ødelægge Garnene, og fremfor alt den Omstændighed, at Fiskeriloven ikke paases overholdt. Vignende Resultater er man kommet til for Atlanterhavets og Kanalkystens Vedkommende; dog Hjelnes der her imellem Vandrefisken og Standfisken, idet man for de Førstes Vedkommende udtaler, at man ikke har observeret nogen større Aftagen af dem, og mener, at deres Forekomst er afhængig af forskellige Naturforhold, hvis Forbindelse med Fiskelivet endnu er ukjendt; medens Standfisken derimod synes at være formindskede i betydelig Grad i Rysfarvandene, som følge af en overdreven Anvendelse af bundsløbende Redstaber.

Et enkelt Medlem af Kommissionen, M. Brun, tidligere Marineminister, udtaler sin modsatte Anskuelse med Hensyn til de bundsløbende Redstaber. Han nægter ikke, at de gjøre Skade, men mener ikke, at Fiskemængdens Aftagen er tilstrækkeligt konstateret, og antager, at Fiskens Formeredelse er saa rigelig, og de Arealer, paa hvilke den forefindes, saa udstrakte, at en bestemt Fiskemethode, selv om den i og for sig er skadelig, ikke kan have nogen mærkelig Indflydelse paa Fiskebestanden.

Kommissionen kommer dog i det Hele til det Resultat, at det er utvivlsomt, at de bundsløbende Redstaber ere skadelige for Fiskeriet og Fiskebestanden i Rysfarvandene, medens dette ikke kan antages at være Tilfældet i rum Sø, og ender med at udtale som den eneste nødvendige Forholdsregel, at de ovennævnte, fra ældre Tid gjældende Lovbestemmelser paases nøie overholdte.

Ogsaa i det Østerrig-Ungarske Monarki har Fiskerilovspørgsmaalet været paa Bane i de senere Aar, og her ligesom i de andre Lande har Spørgsmaalet om de bundsløbende Redstabers større eller mindre Skadelighed spillet Hovedrollen. En Fiskerilov af 1835 var her gjældende indtil 1884, men fandtes da ikke mere tidssvarende, dels paa Grund af visse Forandringer i Fiskeriforholdene, dels paa Grund af, at Fiskeriet udøves i det adriatiske Hav, og at følgelig en Overenskomst med Hensyn til Fiskerilovspørgsmaalet eller ligehyldende Lovbestemmelser maatte anses for ønskelige for østerrigiske saavel som for italienske Undersaatter.

Ifølge den omtalte ældre østerrigiske Fiskerilov var alt Fiskeri, der kunde være skadeligt for Fiskeynglen, forbudt paa Soterritoriet, og i Særdeleshed bundsløbende Redstaber (a fondo eller a cocchia). Man havde nemlig den Gang den Anskuelse, at Anvendelsen af disse Redstaber ubetinget var ødelæggende for Fiskeynglen, en Anskuelse, som forresten gav Anledning til stor Meningsforskjel. Spørgsmaalet om bundsløbende Redstabers Anvendelse traadte saa meget mere i Forgrunden, som disse Redstaber fikke fortrinligt og vare meget mere lønnende end de ældre Redstaber, men det viste sig, at de forskellige i Fiskerierne Interesserede vare delte i flere Partier, hvoraf et Parti helt nægtede deres skadelige Indflydelse, et andet mente, at den Skade, de gjorde, var for intet at regne mod den store Nytte, man havde af disse Redstaber, og endelig et tredie holdt paa deres store ødelæggende Virkning og paa et absolut Forbud mod dem. Denne Strid varede i flere Aar og døde ikke hen, fordi man stilkende tolererede Anvendelsen af disse Redstaber, tværtimod, den skjærpedes mere og mere.

I Forbigaaende bør nævnes, at der ud af denne Strid udviklede sig et Ønske om Udstedelsen af en almindelig og ny Fiskerilov, og at man søgte at gjenneføre en saadan uden dog at kunne komme til noget Resultat, paa Grund af den Uklarhed, som herstede om de tilladelige Redstaber. Tillige havde man i Marineministeriet Betænklichkeiten ved en saadan Lovs Udstedelse, af Frygt for at krænke private Rettigheder, og man indskrænkede sig derfor til enkelte Forholdsregler, som Forbud mod Anvendelse af exploderende Stoffer, m. m.

Wiener-Udstillingen i 1873 gav Anledning til, at man atter beskæftigede sig med Ordningen af Havfiskeriet og med Lovspørgsmaalet, men kom snart til det Resultat, at man, før man afgjorde dette, maatte have Arbejd over et stort Antal teknisk-videnskabelige Spørgsmaal, hvortil man søgte at indsamle det fornødne Materiale, men inden dette naaedes, var Striden i Anledning af Anvendelse af de bundsløbende Redstaber gaaet saa